

MAJOMSZKAFANDER

A majmot légszomj gyötri a szkafanderben.
Erre senki nem volt felkészülve.
Lassan trappol a kietlen bolygón,
köd gyűlik a sisak belsejébe.

*

A majmot kitanítani nem volt nehéz.
Egyetlen problémát a kötődés jelentett:
kollégáink átlépték azt a bizonyos határt.
Alig akarták felengedni.

A majom az űrhajóban otthonosan mozgott.
Élvezte a lebegést, nem hiányolt senkit.
Még az ürítést is megoldottuk.
Csak hát aztán megérkezett.

*

Most már bevallhatom, sőt be kell, töredelmesen.
Szerelmes vagyok.
A kis kamerán végignézem, amit utoljára lát,
és hozzáképzelem táguló pupilláit.

Halványan halljuk a hörgést,
szólítgatjuk, de már egyedül van.
Foszlik a látvány, lassulnak a léptek,
az ember kínjában makogna, de nem.

LEVENDULA

A levendulaszálakat egyenként szedtem ki a fogaim közül.
Arcomon holdsebek, a szemem üres,
mint egy mosolygó oroszlánnak a gyerekszoba tapétáján.
Az emlékek kiszáradtak belőlem,
áldást egy kőszívű pap mondott rájuk
– bennem marad az is.

Próbálg meg ellazulni.

A pálmafák nem szédelegnek, hanem élvezik a friss levegőt.
Próbálg nem fulladozni két tujasor között.
Nem lehet egyszerre kitépni a levendulaszálakat.

